

Camellia

หิวหน้า
ขันที
ผู้
มีศัตรู
ในดวงใจ

冷面督主请低调

1

四月的馨儿 ชื่อย่อว่าเตอะนีนเออร์ เจียน

ตี้เอ๋อเม้งร์ แปล SnellSnail วาด

บทที่ 1 เศษสวะแต่กำเนิด

ร้อนแป้งข้าวเหนียวขาวประจุหิมะใส่กะละมัง นวดก้อนแป้งจนเนียนเงา หยดน้ำมันพอเหมาะ เติมน้ำอุ่นและนมเล็กน้อย มือเล็กเรียวตึงแผ่นหยกออกแรงนวดแป้งในกะละมังไม่นานก็ได้ก้อนแป้งกลมเนื้อเนียน

ปลายนิ้วที่มีต้นหอมติดอยู่แตะก้อนแป้งที่ผิวนอกมันวาวหยิบชิ้นเล็กๆ ออกมา นวดเคล้าคลึงอยู่บนกลางฝ่ามือทั้งสองข้าง เมื่อบีบเบาๆ ครั้งหนึ่ง ก้อนแป้งน้อยก็กลายเป็นแผ่นแป้งขาวผ่อง

มือข้างหนึ่งคลึงแผ่นแป้ง มืออีกข้างยัดไส้ที่ทำจากถั่วลิสง งา ส้มเชื่อมและเกล็ดน้ำตาลเข้าตรงกลางแผ่นแป้งอย่างรวดเร็ว ปลายนิ้วเรียวบีบขอบแผ่นแป้งเข้าหากันจนกลายเป็นก้อนกลมอย่างคล่องแคล่ว ภายในระยะเวลาสั้นๆ บัวลอยข้าวเหนียวอันประณีตก็ออกมาเป็นรูปร่าง

ก๊อวินซี¹เพิ่งนวดบัวลอยลูกที่สิบก็ถูกตบท้ายทอยหนึ่งฝ่ามือ ชุนมา¹ ผู้ดูแลห้องครัวกำผ้าแน่น ด้านางอย่างเกรี้ยวกราด

“เจ้าคนสมองทึบไร้ประโยชน์ ข้าให้เจ้าปั่นบัวลอยไม่กี่ลูก ไยจึงนานเช่นนี้ ไฟใต้หม้อจุดไปครึ่งก่อนวันแล้ว ยังไม่รีบไปดูอีก!”

“เจ้าคะจ้! ชุนมาอย่าเพิ่งโมโห ข้าจะไปประเดี๋ยวนี้!” ก๊อวินซี¹โค้งคำนับไม่หยุด กล่าวขอภัยชุนมาด้วยท่าที่แข็งขัน

หญิงสูงวัยผู้นี้ห้าหาสามหยาบ² พละกำลังมาก นิสัยใจร้อน ยามต้องการแสดงอำนาจก็จะลงมือทุบตีผู้อื่น!

ก๊อวินซีสาวเท้าเร็วกว่าปกติไปอยู่ข้างเตาที่อยู่ฝั่งตรงข้าม นางถลกแขนเสื้อ สองมือจับฝ่าหม้อไม้แล้วออกแรงเปิดฝ่าหม้ออันหนักอึ้งออก

¹ มามา คือ คำเรียกหญิงสูงวัย

² ห้าหา หมายถึง มือใหญ่ เท้าใหญ่ ไบหูใหญ่ ไหล่กว้าง สะโพกหนา สามหยาบ หมายถึง เหวหนา ขาใหญ่ คอตัน

คว้นร้อนพวยพุ่งขึ้นมา ปะทะใส่หน้าจนนางสอหลัก

แย่แล้ว! น้ำแห่งหมดแล้ว! คราวนี้ต้องถูกชนมามา
ลงโทษแน่...

ก๊อวินซีลนลานวิ่งไปตักน้ำจากในโอ่งหนึ่งกระบวย
จากนั้นก็วิ่งกลับไปเติมน้ำใส่หม้อ ทันทีที่น้ำเย็นสัมผัสกับ
หม้อที่ถูกเผาจนร้อนระอุก็ส่งเสียงซ่าดังเสียดหู คว้นขาวพุ่งขึ้น
จากกันหม้อ ลอยอวลไปทั่วห้องครัว

“โอ้หยา เจ้าเด็กนี้ ทำงานไม่ได้เรื่อง แต่ทำพังเก่งนัก...”

ชนมามาโมโหหนัก ยกมือที่หนากว่ากระดานชนกผ้า
หลายเท่าขึ้นบิณฑุก๊อวินซีอย่างแรง

“เศษสวะเช่นเจ้าจงใจใช้หรือไม่! พวกเรายุ่งจนไม่มีเวลา
ว่าง ส่วนเจ้าแค่ทำงานเล็กๆ น้อยๆ กลับทำให้ล่าช้าเสียเวลา
ข้าว่าเจ้าร่นหาเรื่องโดนตีแล้ว!”

“ชนมามา ข้าไม่ได้ตั้งใจนะเจ้าคะ! ข้าไม่ได้ตั้งใจจริงๆ ...
โปรดปล่อยข้าไปเถิด...”

หูของก๊อวิน³ที่ถูกมือหน้าบิตจนเจ็บไปหมด นางสะอื้น
พลากร้องขอความเห็นใจและขยับถอยหลัง

ทว่าแรงมือของซุนมามาไม่ได้ลดลงสักนิด ทั้งยังก้าวเท้า
ตามติด นางจ้องก๊อวิน³ที่ร้องไห้ไม่หยุด เจ็บจนใบหน้าบิตเปื้อน
พอเห็นเช่นนี้หญิงสูงวัยกลับพึงพอใจอย่างยิ่ง นางยกมือหน้าอีก
ข้างขึ้นมาตึงผมของก๊อวิน³

ระหว่างถอยหลัง ก๊อวิน³เหยียบโดนเท้าพ่อครัวที่กำลัง
เชือดไก่ พ่อครัวเจ็บจนร้องเสียงหลง มือซึ่งจับไก่อยู่คลายออก
ไก่หลุฮวา³ในมือเขาเพิ่งเชือดไปได้ครึ่งทาง เลือดยังไหลออก
ไม่หมด มันฉวยโอกาสขณะสถานการณ์วุ่นวายกระพือปีกบิน
ทำให้เลือดไก่สดกระเซ็นใส่กระโปรงสีขาวของก๊อวิน³

ก๊อวิน³เบิกตาโพล่ง จ้องรอยแดงบนกระโปรงของตน
หลังจากนั้นฟ้าดินก็หมุนวน นางหมดสติไปเสียแล้ว...

โลกที่ไม่คุ้นเคย ใบหน้าที่ไม่รู้จัก หิมะตกหนักโปรยปราย...

³ ไก่หลุฮวา คือชื่อพันธุ์ไก่พื้นเมือง มีลักษณะอ้วนกลม

เสียงตะโกนห้ำหั่นเช่นฆาตรกรสายฟ้าฟาดทะลุเข้า
โสตประสาท สถานที่ที่ดวงตามองเห็นเต็มไปด้วยเลือดแดงฉาน
กลุ่มคนข้างกายโบกสะบัดอาวุธฆ่าฟันกัน

ข้าเป็นใคร ข้าเป็นผู้ใดกันแน่...

เด็กหญิงยืนตัวแข็งที่อยู่มุมกลางความโกลาหล นาง
อายุเพียงห้าขวบเท่านั้น มวยผมทั้งสองบนศีรษะยุ่งเหยิงไป
นานแล้ว นางยืหนึ่ง มองผู้คนที่ทรุดฮวบลงกับพื้นอย่างต่อเนื่อง
แววตาของเด็กน้อยผู้อ่อนแอเต็มไปด้วยความสับสนและ
หวาดกลัว

เลือดสดอาบย้อมไปทั่วพื้นดิน อุณหภูมิร้อนระอุหลอม
ละลายหิมะ นางยืนอยู่กลางบ่อโลหิตขมขื่น ร้องไห้เสียงดัง
และขอความช่วยเหลือ...กลิ่นที่ไม่รู้จักโชยเข้าจมูก นางอายุ
เพียงเช่นนี้ ไม่รู้เลยว่านั่นคือกลิ่นของเหล็กที่เสียดสีกันผสมกับ
กลิ่นคาวเลือด

ที่นี่คือที่ไหน พวกผู้ใหญ่กำลังทำอะไรกัน...

เด็กหญิงอ้าปากซ่าๆ อย่างหวาดกลัวสุดขีด แต่เมื่อ
เผชิญหน้ากับ ‘คน’ ที่ทั้งตัวเต็มไปด้วยเลือด หน้าตาดุดัน นาง

กลับร้องไม่ออกสักนิด เสียงระร่ำในอกดังขึ้นเรื่อย ๆ นางรู้สึกว่
สิ่งที่อยู่ภายในอกแทบจะทะลุออกมา

ภาพเบื้องหน้าเปลี่ยนไป ขณะกำลังตั้งสติ นางก็ถูกบุรุษ
ร่างกำยำกตัวขึ้นไปแนบที่แผ่นอก หมวกไม้ไผ่ดบังใบหน้า
ของเขาไปครึ่งหนึ่ง นางจึงได้ยินเพียงเสียงร้อนใจของเขา

“ร่ำเอ่อร์อย่าได้กลัว จับเอาไว้ให้ดี! จงจับให้แน่นๆ!”

ระหว่างพูด เขาก็พลิกแขนซ้ายไปด้านหลัง ใช้มือ
ทรงพลังจับเด็กหญิงไว้แน่น ส่วนมือขวาคว้าตัวร้ายำดาบอันเปล่ง-
ประกาย เขาระโดดขึ้นลง ผาดพันกลุ่มคนที่พุ่งเข้ามาไม่หยุด

เขาเป็นใคร...

เด็กหญิงสงสัย ทันใดนั้นพวกเขาก็ถูกแสงสีขาวสาดส่อง
ไล่จนแทบตา นางหลับตาปี

ท่ามกลางการสั่นสะเทือนอย่างรุนแรงและเสียงร้อง
โหยหวน จู่ ๆ เด็กหญิงก็รู้สึกว่าตัวเองร่วงหล่นลงไปยังพื้นเบื้อง
ล่าง

สายตาางเหลือบมองพื้น จากนั้นก็เห็นแขนข้างหนึ่ง

“กรีด...”

ในที่สุดนางก็เปล่งเสียงร้องออกมา...

“อวินซี อวินซี...เจ้าพี่น่ะหรือ...”

ท่ามกลางเสียงกรีดร้องและเหงื่อซึมเต็มศีรษะ กุ้อวินซี พลันลืมตาขึ้น พี่สาวกุ้อวินเหยาถือเทียนอยู่ข้างเตียง มองนาง ด้วยความกังวล

“พี่สาว...”

กุ้อวินซีพลิกตัวและลุกขึ้นนั่งซำๆ

ภายใต้แสงจันทร์ ใบหน้าเล็กขาวซีด เครื่องหน้า งดงามดูอ่อนแอเหลือประมาณ ร่างกายอ่อนแอแลดูป่วย กระเสาะกระแสะ

“เฮ้อ เจ้าพี่น่ะก็ดีแล้ว ดูเหงื่อบนตัวเจ้าสิ ปล่อยไว้เช่นนี้จะ หนาวเอาได้...”

กั้ววีน⁺เหยากล่าวพลงวางเชิงเทียนลงบนแท่นเหยียบ
ข้างเตียง จากนั้นก็ดึงผ้าห่มมาห่อตัวกั้ววีน⁺ชีไว้

ในพี่น้องสามคน กั้ววีน⁺เหยาเกิดมามีใบหน้ากลมอวบอím
ผิวขาวราวกระเบื้องเคลือบ หน้าตาสะสวยดูจืดจอกท้อ
บานสะพรั่ง กิริยาชดช้อยสง่างาม ตั้งแต่เล็กนางก็ใกล้ชิด
กับวีน⁺ชีมากที่สุด

“ฝันร้ายอีกแล้วรี”

กั้ววีน⁺เหยาหุบผ้าเช็ดหน้าจากข้างหมอน จากนั้นก็เช็ด
เหงื่อบนหน้าผากให้กั้ววีน⁺ชีพลงเอ๋ยถามอย่างเอาใจใส่

“อืม...” กั้ววีน⁺ชีพยักหน้า

“เจ้านิสัยยอมคนเกินไปแล้ว เอาแต่ยอมผู้อื่น ไม่รู้จัก
แก้ไข ไม่ว่าท่านป้าหรือป่าวคนไหนก็กล้าเอ๋ยปากตำหนิลงมือ
กับเจ้า เดิมทีในกังย่วน⁴นี้ก็มีคนมากพอ แต่ยังเรียกเจ้าไปช่วย

⁴ กังย่วน ในอดีตเป็นสถานที่ไว้สอบคัดเลือกปัญญาชนที่จะให้เข้ารับราชการสนอง
พระเดชพระคุณฮ่องเต้ ส่วนในที่นี้ใช้เป็นสถานที่สำหรับบ่มเพาะเด็กสาวเพื่อมอบ
ให้แก่คนในราชวงศ์

ในครัวจนกระทั่งโรคเก่าที่ ‘เห็นเลือดแล้วเป็นลม’ ของเจ้าจนได้!
กล่าวไปเรื่องนี้ก็ต้องโทษกุ่มามากับอวินจัน...”

“พี่สาว เบาเสียงหน่อยเจ้าค่ะ!”

กุ่มอวินชีชะโงกหน้ามองไปยังห้องนอนที่อยู่ด้านในด้วยความเคยชิน ครั้นเห็นว่าเตียงด้านในไม่มีความเคลื่อนไหวใดถึงวางใจและหันหน้ากลับมา

“พี่สาวจะพูดสิ่งใดต้องระมัดระวังนะเจ้าค่ะ หากอวินจันได้ยินจะไม่พอใจ” แม้กล่าวเช่นนั้น ทว่าในใจกุ่มอวินชีซาบซึ่งที่กุ่มอวินเหยาเห็นอกเห็นใจนาง

“เจ้านี่นะ จิตใจดีเกินไปจริงๆ ไม่ว่าเรื่องใดก็คิดแทนผู้อื่นไปเสียหมด”

“อวินชีคิดแบบนี้จริงๆ นี่เจ้าค่ะ พอลึกว่าพี่ๆ ต้องรำเรียนฝึกตีตบพิณ ซ้อมรำรำกันทั้งวัน ส่วนข้ากลับทำอะไรไม่ได้เพราะร่างกายเป็นตัวถ่วง แต่กุ่มมากก็ไม่รังเกียจข้า อีกทั้งข้ายังได้รับความรักจากพี่ แล้วข้าจะยังแค้นเคืองอันใดอีกเล่า”

“เฮ้อ เจ้านี้นะ อย่าได้ดูถูกตัวเองเกินไป ดูแลร้งการร่างกายให้ดี อาการป่วยจะต้องดีขึ้นแน่นอน”

คำพูดจากใจของก๊อวิน⁵ทำให้ก๊อวินเหยรู้สึกเศร้า นางเช็ดน้ำตาที่ทางตาอย่างรวดเร็วพลางกล่าวกับก๊อวิน⁵ด้วยรอยยิ้ม

“ไม่พูดเรื่องนี้แล้ว อีกพักใหญ่กว่าฟ้าจะสว่าง พวกเรานอนต่อเถิด วันพรุ่งนี้เป็นวันคล้ายวันเกิดของอวินจิน กังยวนจะจัดงานเลี้ยงจึงยุ่งวุ่นกันไปหมด ตอนเย็นแขกจะมาเยือน เจ้าต้องดูแลร่างกายให้แข็งแรง...”

ระหว่างพูด สองมือก๊อวิน⁵เหยก็จัดแจงคลายผ้าห่มที่ห่อหุ้มตัวก๊อวิน⁵ออก ประคองให้นางนอนดี ๆ จากนั้นถึงค่อยห่มผ้าให้นางใหม่อีกครั้ง เมื่อเสร็จแล้วจึงดับเทียนและกลับเตียงของตน

ต้นยามจื่อ⁵เพิ่งผ่านไป ในกังยวนเงียบสงัด ไม่มีผู้คนเดินขวักไขว่หรือเสียงเอ็ดตะโรแจกเช่นยามกลางวัน เวลานี้

⁵ ยามจื่อ หมายถึงเวลา 23:00 น.-01:00 น.

ลานเรือนมีแสงจันทร์เป็นกระจ่างสดใสส่อง ‘โยวजू’ สมกับนามของมัน และท่ามกลางความเจียบสงัดนี้ มันก็ดูสวยและสง่างามยิ่งกว่าเดิม

ก๊อวีนชินนอนไม่หลับแล้ว นางฟังเสียงน้ำหยดที่นอกหน้าต่าง หวนคิดถึงเรื่องราวเมื่อครั้งอดีต

นับแต่จำความได้ นางก็ใช้ชีวิตอยู่ใน ‘โยวजू’ กังย่วนกับอวีนเหยาและอวีนจิ้นโดยมีกุ่มามาดูแล ร่ำเรียนทั้งพิณหมาก หนังสือ ภาพวาด และมารยาท ในบรรดาพวกนางสามคน อวีนเหยาอายุมากที่สุด อวีนจิ้นเด็กที่สุด ส่วนอวีนชีเป็นพี่คนรอง

ที่เรียก ‘โยวजू’ แห่งนี้ว่ากังย่วนเป็นเพราะเรือนนี้มีไว้สำหรับอบรมเหล่าสตรีก้านัลอายุน้อยเพื่อมอบให้คนในราชวงศ์รอเมื่ออายุถึงเกณฑ์ พวกนางจะถูกคัดเลือกให้ไปรับตำแหน่งในวัง ผู้ดูแลกังย่วนนี้คือกุ่มามาผู้เคยรับตำแหน่งเป็นหัวหน้ากองสังกัดในวังหลวงและเคยเป็นนางก้านัลชั้นห้าเอก

⁶ โยวजू แปลว่าอาคารที่เจียบสงัด

อวิ้นเหยา อวิ้นซีและอวิ้นจิ้นล้วนใช้สกุล ‘กู่’ ตามกู่มามา
ทว่าไม่ได้มีสายเลือดเดียวกันแต่อย่างใด ได้ยินว่าพวกนาง
สามคนเป็นเด็กกำพร้าที่อยู่ในตลาดช่วงมีภัยธรรมชาติ พวก
นางถูกผู้สูงศักดิ์ซึ่งจิตใจเมตตาพามายัง ‘โยวจู้’ อันเจียบสงบ
และงดงามแห่งนี้โดยมอบให้กู่มามาเป็นคนเลี้ยงดู ด้วยเหตุนี้
ฐานะของพวกนางทั้งสามคนจึงสูงกว่าสตรีคนอื่นๆ อยู่ชั้นหนึ่ง

ในอนาคต พวกนางสามพี่น้องก็จะเหมือนกับสตรีก้านัล
คนอื่นๆ ผู้ที่มีทักษะโดดเด่นจะถูกส่งตัวไปอยู่ในวังหลวงที่ห่าง
ไปเพียงกำแพงกัน หากวันใดมีโชคได้รับความโปรดปราน
ได้รับใช้ฮ่องเต้และได้เลื่อนชั้น พวกนางก็จะได้ใช้เกียรติสูงสุด
นั้นตอบแทนบุญคุณชุบเลี้ยงของกู่มามาและผู้สูงศักดิ์ท่านนั้น

ทว่ากู่อวิ้นซีรู้แต่แรกแล้วว่า ชาตินี้ตนคงไร้วาสนากับ
วังหลวง

นางมีโรคติดตัวตั้งแต่เล็ก นั่นคือเห็นเลือดแล้วจะเป็นลม
จากนั้นก็จะมีอาการตัวร้อนที่อาจหนักหรือเบาก็ได้ สิ่งที่ทรมาน
ที่สุดคือรอบเดือนที่ต้องพบเจอในทุกเดือน

ต่อให้นางโง่เพียงใด แต่ด้วยการตัดสินใจไม่ว่าจะทางตรงหรือทางอ้อม อีกทั้งคำพูดเสียดสีแดกดันของกู่มามา กู้วีนซึ่งยอมฟังออกโดยไม่ต้องเดาว่าในสายตาผู้อื่น ตนเป็นเพียงเศษสวะไร้ค่าโดยกำเนิด

แม้จะเข้าประตูวังหลวงได้ แต่ด้วยร่างกายที่อ่อนแอ เช่นนี้ นางคงถูกเหล่านามมาผู้ดูแลคัดออกในด้านแรกของการคัดตัวแน่นอน

กู่มามาทุ่มเทกับอวีนเหยาและอวีนจิ้นมาก เข้มงวดกับการเรียนพิเศษ อ่านหนังสือ และการร่ายรำของพวกนางอย่างยิ่ง หมายมั่นว่าวันหนึ่งพวกนางสองคนจะได้กลายเป็นหงส์ และตนก็จะได้มีที่พึ่งพายามแก่ชรา

ส่วนเศษเดนโดยกำเนิดอย่างอวีนซีกก็ทิ้งไว้ด้านข้าง ปล่อยให้ยู่ไปตามยถากรรม

กู้วีนซึ่งนอนอยู่บนเตียง นึกถึงเรื่องราวยุทธธรรมที่ประสบพบเจอ สองตาเหม่อมองคานเรือนพลางทอดถอนใจในคำคืนอันเจ็บปวดตันทันสารทฤดู

บทที่ 2 เจอการลอบพบ

วันนี้ก็วันจีนคุณหนูสามแห่งกังย่วนจัดงานเลี้ยงฉลองครบรอบอายุสิบสี่ปี ก็มาได้จัดเตรียมงานเลี้ยงให้เป็นพิเศษรอเพียงท่านผู้นั้นมาร่วมฉลองตอนเย็น เพื่อจัดงานเลี้ยงวันเกิดให้คุณหนูสาม ตั้งแต่เช้าตรู่ทุกคนในกังย่วนต่างยุ่งวุ่น ทุกแห่งหนเต็มไปด้วยกลิ่นอายของความคึกคักมีชีวิตชีวา

ในบรรดาสามพี่น้องตระกูลกุ ฟี้ใหญ่วันเหยาถูกพาเข้าเรือนตั้งแต่จำความได้ตอนอายุราวหกขวบ ตอนนั้นอีกสองคนที่เหลือยังเป็นเพียงเด็กน้อยอายุสี่ห้าขวบไม่รู้เรื่องราวจึงจำไม่ได้ว่าวันเกิดของตนคือวันใดกันแน่ ก็มาจนถึงวันที่พาพวกนางเข้าเรือนเป็นวันเกิดของแต่ละคนไปเสียเลย

ในสามพี่น้อง แม่อวันจิ้นจะอายุน้อยที่สุด ทว่ามีรูปโฉมโดดเด่น ดังนั้นก็มาจึ่งรักและลำเอียงเข้าข้างเสมอ นางเชื่อมั่นว่าหากวันใดวันจิ้นเข้าวังแล้วจะได้เป็นสตรีที่ได้รับความโปรดปรานจากฮ่องเต้และใช้ชีวิตอย่างราบรื่นสุขสบายแน่นอน

อู๋วินจินเพิ่งอายุสิบสี่ปี แต่กลับมีรูปร่างทรวดทรงชัดเจน ใบหน้าเล็ก ๆ สีชมพูระเรื่อราวลูกท้อสุกงอม ดวงตาข่มขื่นใสกระจ่าง ภายใต้คิ้วโก่งแผ่เสน่ห์ของสาวแรกรุ่นและจิตวิญญาณเต็มเปี่ยม ปากกระจับแต้มจุดชาดดูกระจุ่มกระจิม นางดูเขียนในภาพวาด เกิดมาพร้อมใบหน้าประดับรอยยิ้ม ดวงตาแผ่แวววาวเยื่อหยิ่งที่ไม่อาจควบคุม

“ข้าว่าพวกเจ้ารีบกินเถิด กินเสร็จจะได้ฝึกซ้อม ‘พัสดราภรณ์พลั่วล่องลม’ ที่จะแสดงให้เห็นแก่ทุกคนนี้อีกรอบ...เอ๊ะ! หลังจากเจ้าเด็กชนคนนี้วิ่งไปไหนอีกแล้ว ไม่ยอมกินข้าว ประเดี๋ยวหากทำเสียเวลา ดูซิว่าข้าจะจัดการเจ้าอย่างไร...”

ก๊อามาวิ่งวุ่นไปทั่วจนแขนขาแทบพันกัน

ในเวลาเช่นนี้ ก๊อวินซียังไม่กล้าไปทวงถาม ก๊อามามา วันก่อนโรคเห็นเลือดแล้วเป็นลมของนางกำเร็บ ยามนี้จึงไม่มีใครกล้าให้นางไปช่วยที่ห้องครัวอีก นางรู้ตัวว่าอยู่ไปก็ขวางหูขวางตาจึงลุกขึ้นเตรียมกลับห้องนอนที่เรือนของตน

“ข้าจะกลับไปเป็นเพื่อนเจ้า จะได้ไปหยิบชุดคลุมด้วย”

ก๊อวินเหยาลุกขึ้นพลางพูดกับก๊อวินซี

“พี่สาวนี่เกิด ข้าจะไปหยิบมาให้ท่านเอง”

ก๊อวิน⁺ซีรู้ว่าหลังจากก๊อวิน⁺เหยาฝึกซ้อมร้ายรำเสร็จจะ
เหงื่อออก ต้องการชุดคลุมมาสวมกันลม ตนไม่มีเรื่องใดให้ทำจึง
ออกตัวช่วยไปแทนนาง

“ไม่ต้อง ไปด้วยกันเถิด”

ก๊อวิน⁺เหยาคลี่ยิ้ม ดึงมืออีกฝ่ายเดินไปทางเรือน ระหว่าง
ทางนางพูดกับก๊อวิน⁺ซี

“น้องสาวโง่เอ๋ย เจ้าไม่ใช่สาวใช้ของข้า ไยต้องให้เจ้าเดิน
กลับไปกลับมาด้วยเล่า”

“ข้าเพียงรู้สีกว้าง พวกท่านสามารถฝึกดนตรีซ้อมร้ายรำ
ได้ ส่วนข้า...”

ก๊อวิน⁺ซีชะงักฝีเท้า ก้มหน้าลง สีหน้าท่าทางเศร้าหมอง

ก๊อวิน⁺เหยาสายหน้าเล็กน้อยพลาทอดถอนใจ

“จะร้านเรียนนิหารับใช้พวกบุรุษไปทำไม! เจ้าคิดมากเกินไปแล้ว เจ้าฟังพี่สาว ไม่ว่าอย่างไร การได้อยู่อย่างสงบสุขนั้นดีที่สุดแล้ว”

ก๊อวิน⁺เหยาพูดจบก็จูงมือก๊อวิน⁺ซีเดินต่อ ขณะนั้นเดินผ่านสวนดอกไม้พอดี

บริเวณนั้นมีคนสวนอายุน้อยคนหนึ่ง มือถือกรรไกรตัดแต่งกุหลาบ เมื่อเห็นสองพี่น้องตระกูลก๊อ⁺เยี่ยงกรายมาก็ว่างงานในมือลงแล้วเหยียดกายขึ้นมองพวกนาง

ก๊อวิน⁺เหยาคล้ายกับเดินช้าลง นางเหลือบตามองคนสวน จากนั้นก็เก็บสายตากลับอย่างรวดเร็ว พวงแก้มขึ้นสีแดงระเรื่อ

ก๊อวิน⁺ซีเอาแต่ก้มหน้าเดินจึงไม่ได้สนใจรายละเอียดเล็กน้อยเหล่านี้ เมื่อเข้ามายังเรือนนอนก็มองก๊อวิน⁺เหยาหยิบชุดคลุมและพากันเดินจากไป

ปีแรกของการสถาปนาแคว้นต้าอี้ ราชสำนักได้จัดตั้งหน่วยงานพิเศษที่เรียกว่า ‘หน่วยตงฉาง’⁷ โดยมีชั้นที่มีอำนาจทางการเมือง ฮองเต้และบ่าวรับใช้ที่ไว้วางใจเป็นผู้สั่งการ มีอำนาจหน้าที่คอยกำกับดูแลและตรวจสอบขุนนางปู้ปุ่นที่จะก่อกบฏหรือเผยแพร่ข่าวลือใดๆ โดยเฉพาะ รวมถึงมีการตั้งศาลแยกต่างหากเป็นเอกเทศเพื่อลงทัณฑ์และไต่สวนผู้กระทำความผิด กระทั่งได้รับอำนาจพิเศษจากฮองเต้ที่อนุญาตให้ตัดสินก่อนแล้วรายงานพระองค์ภายหลังได้

เมื่อแคว้นต้าอี้รุ่งเรืองมาสองปี หน่วยตงฉางกับองครักษ์เสื้อแพรก็ควบรวมกัน ทัวไปเรียกว่า ‘ฉางเว่ย’ บัดนี้ผู้รับตำแหน่งหัวหน้าหน่วยฉางเว่ยคือชั้นที่ผู้ประทับตราแห่งชื่อหลี่เจียน⁸ สกุลเหลียงนามซิงถิง ซึ่งนับว่าเป็นนามที่หรูหราและโดดเด่นยิ่ง

⁷ ตง หมายถึง ตะวันออก ในที่นี้จึงหมายถึงหน่วยตะวันออก

⁸ ชื่อหลี่เจียน เป็นหน่วยงานที่กำกับดูแลชั้นที่และงานต่างๆ ของราชสำนักฝ่ายใน ในยุคราชวงศ์หมิง อยู่ภายใต้การควบคุมของชั้นที่ผู้ประทับตรา โดยชั้นที่ผู้ประทับตราสามารถตรวจฎีกาแทนฮองเต้ได้ บางครั้งยังได้รับการขนานนามว่าเป็น ‘เสนาบดีฝ่ายใน’ นับว่ามีตำแหน่งสูงสุด

สีดาเพิ่งคืบคลานขึ้นสู่ท้องฟ้า โยวจู้กั๋งย่นก็เริ่มคึกคักแล้ว ทั้งในและนอกสวนจุดโคมกลมสว่างไสวไปทั่ว ทางเดินปูด้วยพรมนุ่ม รอต้อนรับแขกผู้มาเยือน แขกสูงศักดิ์ที่พวกนางรอคอยในคืนนี้คือหัวหน้าคนปัจจุบันของหน่วยตงฉาง ซึ่งก็คือ ‘นายท่านใหญ่’ ที่กู๋มามามักจะกล่าวถึง เขาคือผู้ที่มอบเด็กกำพร้าวินเหยา อวินซีและอวินจิ้นให้นางเลี้ยงดูอย่างลับๆ

กู๋มามาพาคนจำนวนหนึ่งมารอที่ประตูใหญ่ของเรือนได้ไม่นานก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังมาจากที่ไกลๆ และหยุดอยู่นอกประตู

“หยุดเถียว หัวหน้าหน่วยมาถึงแล้ว!”

เสียงรายการดังเข้าไปในประตูใหญ่สีแดงสด ทุกคนในนั้นพลันกรูกันออกมา

“นายท่าน ท่านมาแล้วหรือเจ้าคะ!”

กู๋มามาก้าวออกจากธรณีประตูอย่างรวดเร็วพร้อมรอยยิ้มเบิกบาน กู้อวินเหยากับกู้อวินจิ้นตามอยู่ด้านหลังนางเดินออกไปต้อนรับด้วย

มานสีแดงอมม่วงของเกี้ยวถูกแหวกเปิด องค์กรัก
ติดอาวุธข้างเกี้ยวก้าวมายืนด้านหน้า ประคองคนในเกี้ยว
ออกมา

ชุดขุนนางผ้าแพรสีเขียว กลางแผ่นอกปักเจี๋ย⁹
สีกรงเล็บด้วยด้ายเงิน ศีรษะสวมหมวกทรงสูงปักลายผานหลง¹⁰
รองเท้าข้อสูงประดับด้วยหินหยก

เมื่อพินิจรูปลักษณะหน้าตา เครื่องหน้าชัดเจนขาวสะอาด
ละเมียดละไม คิ้วไม่เข้มไม่บางเล็กสูงเล็กน้อย ตาสองชั้นหลบใน
ดูเปี่ยมพลังและสว่างไสว สันจมูกงามไร้อุดมต่างพร้อย มุมปาก
ยกยิ้มบางเบา ทว่าสีหน้าไม่ยี่หระสิ่งใดกลับอบอวลไปด้วย
กลิ่นอายกดขี่ผู้คน

ขณะที่ในวังส่วนใหญ่มักมีลักษณะท่าทางตึงตังคล้ายอิสตรี
เพราะโดนตอน แต่กลับไม่เห็นสิ่งเหล่านั้นจากเหลิ่งชิงถึงเลย
ท่วงท่ายามเขาก้าวเดินสง่างามชดช้อย แต่ไร้ความอ่อนแอ

⁹ เจี๋ย หมายถึงมังกรที่มีเกล็ด ตามตำนานเชื่อกันว่าเจี๋ยสามารถเรียกน้ำสร้าง
เมฆหมอกได้

¹⁰ ผานหลง หมายถึงมังกรที่มักพ่นน้ำอยู่ในทะเลสาบตะวันออก

เยี่ยงสตรี แม้อายุของเขาไม่อาจสู้หนุ่มน้อย ทว่าเปี่ยมด้วยความหล่อเหลา ท่วงท่างดงามสูงส่งไม่ได้ลดน้อยลงเลย

ไม่เพียงเท่านั้น รอบกายเขายังอบอวลไปด้วยกลิ่นอาย ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ เป็นเสน่ห์อันแข็งแกร่งและความงดงามสุขุม ซึ่งเกิดจากการพบพานสิ่งต่างๆ บนโลกนี้มากมายแล้วจึงจะมีได้

เมื่อเห็นเหลิ่งชิงถึงมาถึง กู๋มามากับกั๋ววินจิ้นก็รุดหน้าเข้าไป

“นายท่าน ท่านมาเสียทีนะเจ้าคะ เชิญท่านในเถิดเจ้าคะ ข้าน้อยรอท่านนานแล้ว...”

สมัยกู๋มามากับสาวเรียกได้ว่ารูปโฉมงดงาม แต่เมื่อเวลาผ่านไป ใบหน้าสตรีก็เริ่มมีร่องรอยของกาลเวลามากมาย ตอนยิ้มแป้น แม้นางจะฉัดแป้งดอกไม้ซึ่งมาที่ชั้นก็ไม่อาจปกปิดริ้วรอยเต็มใบหน้าได้

“ท่านหัวหน้า! ข้าคิดถึงท่านเหลือเกินเจ้าคะ!”

กั๋ววินจิ้นคล้องแขนข้างหนึ่งของเหลิ่งชิงถึง

“เด็กคนนี้นี่ ไม่รู้จักกาลเทศะขึ้นเรื่อย ๆ แล้ว มีคนมากมายเช่นนี้!”

กู่มามาทำหน้านิ่ง ต่อว่ากู่อวินจิ้นไปหนึ่งประโยค นางเหลือบตามองบรรดาองครักษ์ที่อยู่ด้านหลังเกี้ยวเล็กน้อย ก่อนจะดึงสายตากลับมาที่อวินจิ้น เตือนอีกฝ่ายว่าอย่าได้ทำอีก

เหลิงชิงถึงยิ้ม เมื่อเขาเอ่ยปาก เสียงก็ไม่ได้แหลมหรือนุ่มนวลจนไม่สามารถแยกหญิงชาย กลับทิ่มหนักทรงพลัง มีหน้าซำยังไฟระเริงมากอีกด้วย

“ไม่เป็นไร ไม่ได้พบกันนาน เจ้าสูงขึ้นไปหน่อยเลย...”

ระหว่างที่พูดเขาก็หันหน้าไปกวาดสายตามองหาในฝูงชน ทว่าไม่พบแม้แต่เงาของกู่อวินซี

“อวินซีเล่า” เขาถามหน้านิ่ง

“นางหนูคนนั้นชอบทำให้เป็นห่วงอยู่เรื่อยเจ้าค่ะ! เมื่อวานโรคเห็นเลือดแล้วเป็นลมของนางกำเร็บ ตัวร้อนเป็นระยะ ตอนนั้นนอนอยู่บนเตียงยังลุกไม่ขึ้นเลยเจ้าค่ะ”

แม้ปากกู่มามาจะตอบแบบนี้ ทว่าสีหน้าฉายแววรังเกียจ

“เชิญท่านหมอมาคูหรือยัง” เขาถามอย่างสงสัย

“เชิญแล้วเจ้าค่ะ! นายท่านช่างเมตตานัก ท่านวางใจมอบนางให้ข้าดูแลเถิดเจ้าค่ะ พวกเราอย่าเอาแต่ยืนคุยกันอยู่ตรงนี้เลย เชิญท่านเข้าด้านในก่อน ข้าให้น้อยุ่นสุราเตรียมงานไว้ให้ท่านแล้ว พวกเราไปคุยกันด้านในเถิดเจ้าค่ะ”

ก๊วมามาฉิกยัม นางเดินนำเหลียงซิงถึงเข้าไปในเรือนองค์รักษ์สองนายซึ่งสวมชุดองค์รักษ์สีม่วงกับหมวกแบนเดินอยู่ด้านหลังขุนนางชายชรา องค์รักษ์ที่เหลือมีผู้ดูแลคนอื่นพาไปกินดื่มที่ห้องอื่น

ใน ‘หอเชี่ยนจี’ ห้องโถงตะวันตกปูพรมปักกลดลายดอกไม้ เมื่อย่ารองเท้าลงไปก็รู้สึกนุ่มสบายยิ่ง บริเวณที่แสงโคมสลัวสาดส่องประดับประดาด้วยดอกไม้สด กลิ่นหอมของดอกไม้ผสมผสานกับกลิ่นหอมของอาหาร ชวนให้มัวเมายิ่งกว่ากลิ่นหอมของสุรา

ในโถ๊ะจัดเลี้ยง เหลียงซิงถึงหัวหน้าหน่วยตงฉางนั่งในตำแหน่งประธาน ก๊อวินจันอยู่เป็นเพื่อนข้างกายเขา อีกฝั่งเป็นก๊วมามา ลำดับถัดมาเป็นก๊อวินเหยา

ส่วนอีกโตะเป็นเงินวันหลี่ผู้บังคับการกองพันของหน่วย
ต่งฉ่างที่มาเป็นเพื่อนเหลิงชิงถัง และศิษย์ของเขาเซียวเสี่ยว-
เซินองค์กรักซ์ติดตามติดตาม โดยมีสาวใช้สองคนและพ่อบ้าน
ของเรือนอื่นอยู่เป็นเพื่อน

ปีนี้เหลิงชิงถังอายุยี่สิบเจ็ด อีกไม่กี่ปีจะครบสามสิบ เขา
ดำรงตำแหน่งชั้นที่ผู้ประทับตราแห่งซือหลี่เจียน นิ่งบัญชาการ
หน่วยฉ่างเว่ยและองค์กรักซ์เสื่อแพรนับสิบปีแล้ว

ตอนแรกเขาได้รับตำแหน่งชั้นที่ผู้ประทับตราแห่ง
วังหลวงเมื่ออายุสิบเจ็ดปี เนื่องจากเขาทำงานเรียบร้อยและ
เด็ดขาด บุนบู๊ครบครัน ทั้งยังไขคดีประหลาดทำผลงานให้
ราชสำนัก สุดท้ายจึงกุมอำนาจยิ่งใหญ่อยู่ในมือ หลังจากนั้น
เขาก็ผูกสัมพันธ์ให้ฮ่องเต้และสนมรัก กระทั่งอำนาจแผ่ขยาย
มาถึงขั้นที่เรียกว่าอยู่เหนือคนนับหมื่นอยู่ใต้คนเพียงผู้เดียว

ฉ่างเว่ยและวังหลวงมีกิจธุระมากมาย ในปีหนึ่งๆ เหลิง-
ชิงถังไม่มีเวลามาเดินเล่นที่กังย่วนแห่งนี้เท่าไรนัก ส่วนใหญ่เขา
จะส่งองค์กรักซ์เซียวเสี่ยวเซินมาดูแลแล้วให้กลับไปรายงาน

เซียวเสี่ยวเซินอายุสิบแปด ใบหน้าขาวสะอาดสะอาด
คิ้วเข้มตาโต หล่อเหลาสว่างาม เนื่องจากทำงานรู้จักดู
สถานการณ์ เหลิ่งชิงถึงจึงโปรดปรานเขามากจนยกขึ้นเป็น
องครักษ์ติดตามติดดาบ ภายในกังย่วนแห่งนี้ นอกจากพี่ใหญ่
กั๋ววินเหยาแล้ว คนที่ดีต่อกั๋ววินซีมากเป็นอันดับสองก็คือ
เซียวเสี่ยวเซินผู้นี้

ในงานเลี้ยง เหลิ่งชิงถึงถามเรื่องการเรียนของกั๋ววิน-
เหยาและกั๋ววินจิ้นสองพี่น้อง กั๋ววินจิ้นเป็นที่ชื่นชอบของทุกคน
คำพูดคำจาฉลาดเฉลียว แม้จะไม่ได้ตอบได้คล่องแคล่วไปเสีย
ทุกครั้ง ทว่าความสามารถในการพลิกแพลงตามสถานการณ์ก็
หยอกเย้าจนทำให้เหลิ่งชิงถึงหัวเราะเบิกบาน

กั๋ววินเหยานั่งอยู่ด้านข้างเงียบๆ อย่างสงบเสถียร-
เจียมตัว นางไม่ชอบแย่งชิงความโปรดปรานและไม่ชอบพูดให้
มากความ เหลิ่งชิงถึงถามสิ่งใด นางถึงจะตอบสิ่งนั้น

ภายในห้อง กั๋ววินซีนั่งเฝ้าค้างอยู่ที่โต๊ะ มองขามโจ๊กเปล่าที่
ใกล้เย็นชืดตรงหน้าด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

วันแบบนี้ ผู้คนคงกำลังสนุกสนานกันอยู่ที่เรือนหน้า
กระมัง!

ก๊วมาจใจไม่ให้ก๊ววินชื้อออกไปทำงานเลี้ยงโดยให้
เหตุผลว่านางไม่สบาย ควรพักผ่อนอยู่ในห้องตามลำพังเพื่อ
‘รักษาอาการ’

เมื่อมองเสื้อผ้าเก่าโทรมบนร่างและมองโจ๊กไร้รสชาติบน
โต๊ะ ก๊ววินซึ่ก็ถอนหายใจ

เหล่าบ่าวในเรือนแห่งนี้ล้วนชอบวางอำนาจบาตรใหญ่
เมื่อก๊วมาไม่ชอบใคร พวกเขาก็เรียนรู้ที่จะละเลยและ
กลั่นแกล้งคนผู้นั้นตามไปด้วย

บัดนี้ก๊วมาพาแม่นางสองคนไปเรือนหน้าเพื่อกินอาหาร
ต้มสุรา ทิ้งให้ก๊ววินชื้ออยู่เรือนในตามลำพัง ทั้งยังให้หญิงสูงวัย
นำโจ๊กเหลือค้างคืนมาให้นางกินเป็นข้าวเย็นแบบไม่สนใจไยดี

ก๊ววินซึ่ตัดสินใจว่าตนจะไปห้องครัวเพื่อหาอะไรกิน

ร่างกายเป็นโรคเรื้อรังจึงไม่อาจจำเรียนวิชาดีดพิณ
วางหมาก ร่ายรำ และศิลปะได้ ดังนั้นก๊ววินซึ่จึงมักถูกก๊วมา

ส่งไปช่วยงานที่ห้องครัว ทำยที่สุดนางไม่เพียงแต่จะสนใจ
การทำอาหาร แต่ยังสามารถทำอาหารเล็กๆ น้อยๆ อันประณีต
ออกมาได้หลายอย่างด้วย

ไม่ให้ของกินก็ไม่ต้องกังวล ขอเพียงห้องครัวยังมีวัตถุดิบ
นางก็สามารถทำอาหารร้อนๆ มีรสชาติให้ตัวเองได้

ก๊อวินซีเดินออกมาจากประตูเรือนใน ครั้นผ่านแปลง
ดอกไม้ จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวประหลาด

นางตกใจจนหยุดฝีเท้า

ชัดเจนว่าเสียงนั้นดังมาจากภูเขาล้อม

“ใครนะ ใครอยู่ตรงนั้น!”

แม้ใจจะกลัวอย่างถึงที่สุด ทว่าก๊อวินซียังคงตะโกนอย่าง
กล้าหาญพลางชูโคมในมือขึ้นเหนือศีรษะ

ใต้แสงไฟ ก๊อวินซีเห็นพีไหญ่ก๊อวินเหยาค่อยๆ เดิน
ออกมาจากด้านหลังภูเขาล้อมในสภาพเสื้อผ้าหลุดลุ่ย

“พี่สาว ท่านทำอะไร”

ก๊อวินชีตกใจ วิ่งเข้าไปตึงนาง

“น้องสาว! น้องสาวอย่าได้เสียงดัง ข้าไม่เป็นไร...”

ก๊อวินเฮยาใช้มือปิดปากก๊อวินชี สีหน้าขัดเขินกระตาก-
อาย เมื่อวินชีเงียบแล้ว นางถึงกล่าวเสียงเบา

“ท่านรีบออกมาได้แล้ว! เลิกหลบเสียที!”

เงาดำกระบิดกระบวนอยู่สักพักกว่าจะออกมาอยู่ต่อหน้า
สองพี่น้อง เขาคือจ้าวอัน คนสวนที่คอยดูแลต้นไม้ดอกไม้

ก๊อวินชีชะงักงัน

บัดนี้นางไม่ใช่เด็กน้อยผู้ไม่ประสาเรื่องความรักชายหญิง
แล้ว แต่นางนึกไม่ถึงว่าก๊อวินเฮยาพี่สาวที่นางเทิดทูนและ
เชื่อใจอย่างยิ่งจะทำเรื่องเช่นนี้กับบ่าวรับใช้ภายในเรือน

บทที่ 3 ตัดสั้นความหวัง

เมื่อส่งจ้าวอันคนสวนไปและกลับมาถึงห้อง กู้ววิน^๑ซีก็แทบ
ตะโกนใส่กู้ววิน^๑เหยาทันที

“พี่สาว ท่านเสียชีวิตไปแล้ว...”

“น้องรัก เจ้าอย่าตะโกนสิ!”

กู้ววิน^๑เหยารีบปิดประตู นางหันมามองกู้ววิน^๑ซี พอเห็น
ว่าดวงตาทั้งสองของอีกฝ่ายมีน้ำตาเอ่อคลอก็ยื่นมือไปลูบศีรษะ
กู้ววิน^๑ซีแล้วอธิบายอย่างใจเย็น

“ข้ากับเขารักกันมานานแล้ว เขาซื่อสัตย์และซื่อตรง
ทั้งยังดีต่อข้า วันนี้...ก็ไม่ได้ทำอะไร...”

“แต่ว่า โชคดีที่เป็นข้า ถ้ากู้ววิน^๑มาหรือหัวหน้าหน่วยมา
เห็น...”

“วางใจเถิด งานเพิ่งเริ่มได้ไม่นาน ในวังก็มีคำสั่งเรียกพวกหน่วยตงฉางกลับไป อวีนจิ้นโมโหมาก นางถูกกั้วมามาเกลี้ยกล่อมให้ไปเล่นลูกเต๋า ข้างจึงมีเวลา...”

กั้ววินเหยาพูดไป ใบหน้าก็แดงขึ้นเรื่อย ๆ

กั้ววินซีจ้องนางไม่วางตา รู้สึกว่าสีหน้าของนางไม่คล้ายรู้สึกผิด แต่เหมือนกำลังย้อนนึกถึงความตื่นเต้นที่กำลังจางหายมากกว่า

“พี่สาว หรือท่านลืมไปแล้วว่าท่านใกล้จะเข้าวังเต็มทีในช่วงเวลาสำคัญเช่นนี้ ท่านอย่าได้เลอะเลือนเชียว!”

“เจ้า...คิดจริงๆ หรือว่าการเข้าวังเป็นหนทางที่ดี”

กั้ววินเหยาชะงัก มองอาการร้อหน้าของกั้ววินซีพร้อมแสดงสีหน้าประหลาดใจเล็กน้อย

“แล้วไม่ใช่หรือเจ้าคะ สตรีที่เติบโตมาในเรือนอย่างพวกเรา มิใช่เพื่อวันหนึ่งจะต้องรับฟังคำสั่งแล้วเข้าวังหรือเจ้าคะ”

กั้ววินซีงุนงงไม่เข้าใจ

ก๊อวินเหายิ้มบางให้นาง ทั้งเวทนาและจิตใจ

“น้องสาวที่โง่ม พ่อแม่บนโลกใบนี้ที่รักลูกอย่างแท้จริง ใครจะยินดีโยนเลือดเนื้อเชื้อไขของตนเข้าไปในบ่อเพลิง วังหลวง...นั่นคือบ่อเพลิงที่ไปแล้วไม่มีวันหวนกลับ!”

“พี่สาว...”

ก๊อวินช็อคใจ เหยยหน้ามองก๊อวินเหยด้วยสีหน้าสับสน ไม่เข้าใจเท่าไรนัก

ก๊อวินเหยยิ้มขมขึ้นให้ก๊อวินชี

“น้องสาวของข้า ข้าเห็นเจ้าเป็นน้องสาวแท้ๆ ถึงได้ยอม พุดความในใจเหล่านี้กับเจ้า เจ้าต้องเก็บพวกมันเอาไว้ในใจ อย่าได้พุดกับผู้ใด วันหนึ่งเจ้าจะเข้าใจข้า เจ้ารีบวางแผนให้ ตัวเองเสีย กังยวนแห่งนี้มิใช่สถานที่ที่เจ้าและข้าจะใช้ชีวิตอยู่ไป อย่างยาวนานได้”

“พี่สาว...”

ก๊อวินชีรู้สึกว่สายตาทที่พี่ใหญ่มองนางนั้นประหลาดยิ่ง คล้ายเป็นความล้งเลที่ไม่คุ้นเคย

ก๊อวินเหยาไม่พูดอะไรอีก เพียงคลี่ยิ้ม

“พี่ใหญ่เชื่อว่าเจ้าจะเข้าใจในไม่ช้าก็เร็ว เอาเถิด ดีมาก
แล้ว พวกเราไปพักผ่อนกันเถิด...”

เหลียงชิงถึงได้รับคำสั่งเรียกตัวจากหวงกุ้ยเฟยจึงเร่งร้อน
ออกจากโยวจูกังย่วน เข้าวังหลวงโดยมีชั้นที่นำทางเข้า
ตำหนักหย่งหนิงในยามไฮ¹¹

ครั้นเดินผ่านส่วนหลักของตำหนักเข้าไปยังห้องบรรทม
เพิงผ่านเข้าประตูมา เขาก็เหลือบเห็นพรมสีแดงปักดินทอง
ลายหงส์มีรอยเปียกชื้นเป็นดวง

นางต้องไวยวายแล้วโยนจอกอีกเป็นแน่...

เหลียงชิงถึงลอบคิด แต่ก็ไม่กล้าซักช้า รีบเดินตามนาง
ก้านัลซึ่งสวมกระโปรงผ้าแพรหลากสีไปจนถึงเบื้องหน้าเตียง
ขนาดใหญ่ที่ทำจากไม้กฤษณา

¹¹ ยามไฮ หมายถึงช่วงเวลา เวลา 21:00 – 22:59 น

ด้านในมานโปรงก์นชอบร้อยลูกปัดและปักลายดอก
พุดตานด้วยด้ายทองมีหญิงงามนางหนึ่งนอนตะแคงอยู่ ร่างนั้น
ไม่ได้สวมชุดคลุมสีแดงปักลายหงส์สีทอง สวมเพียงชุดคลุม
สีแดง เผยลำคอवलผ่อง สามารถมองเห็นร่องลึกรางๆ จาก
เกาะอกลดลายดอกไม้สีม่วง

เวลานี้เป็นยามนอนหลับพักผ่อนของคนในวังหลัง นาง
ถอดมงกุฎหงส์ปีกทองอันหรูหราางตงามพวกนั้นออกไปแล้ว
ทั้งยังแกะทรงผมที่ดูราวผีเสื้อเมฆคล้อยพวกนั้นออก เส้นผม
ดำลับซึ่งบำรุงด้วยน้ำมันหอมดอกหลิว¹²แผ่สยายบนผ้าห่ม
สีเหลืองปักดิ้นลายหงส์กลางหุบเขาลึก ดูประดุจสายน้ำพุสีดำ

เมื่อมองไล่ไปยังใบหน้าก็พบว่าเป็นคนงามที่ตรงตาม
มาตรฐาน

ใบหน้ารูปไข่ ผิวพรรณขาวผ่อง แสงจากโคมแก้วสีเขียว
มรกตด้านข้างขับเน้นให้ผิวบอบบางดูนวลเนียนราวกับงาช้าง
กระทั่งอาจแตกร้าวเมื่อแตะถูก ด้านล่างคิ้วเรียวเข้มคือดวงตา
ดอกท้ออันงดงามทรงเสน่ห์ ทว่าเวลานี้เปี่ยมไปด้วยความโกรธ-
เกรี้ยวและขุ่นเคือง

¹² ดอกหลิวขาว หมายถึงดอกสาลี่

นางคือนายหญิงแห่งตำหนักหยงหนิง หวงก๊วยเฟยผู้เป็นที่โปรดปรานที่สุดของจิ้งเซียว ฮ้องเต๋อจู่ปัจจุบัน นางสกุลวันนามอวีเหยา

“กระหม่อมหญิงซึ่งถึงถวายบังคมหวงก๊วยเฟย ขอพระสนมทรงมีพระวรกายแข็งแรง”

หญิงซึ่งถึงหยุดฝีเท้าอยู่ที่หน้าเตียง ก้มหน้า เผยยิ้มเล็กน้อยพลางหลบตาและยอบกายคารวะ เขาสนใจลากเสียงให้ยาวออกไป หางเสียงก็สูงขึ้นหนึ่งระดับเพื่อให้ฟังดูยั่วเย้า

“อืม...” วันก๊วยเฟยไม่อ้าปาก เพียงแค่เสียงจากในลำคอ

เมื่อเห็นหญิงซึ่งถึง ความไม่พอใจบนดวงหน้างามก็ลดลงไปบ้าง นางเปลี่ยนท่าเป็นลูกนังอย่างเกียจคร้าน ขยับให้เตียงหงส์มีที่ว่างอีกที่หนึ่ง

“ไปจึงมาช้าเช่นนี้...”

“พระสนมโปรดอภัย”

นางไม่ได้มีท่าทีถือโทษ วันก๊วยเพยเหลือบตามองที่ว่าง
ข้างๆ เหลิ่งชิงถึงเข้าใจความหมายจึงรีบลุกขึ้นแล้วนั่งลงบริเวณ
นั้นโดยไม่สนใจบรรดานางกำนัลที่อยู่รอบด้านแม้แต่ผู้น้อย

“เป็นผู้ใดกล้ำทำให้หวงก๊วยเพยกริ้วหรือพะยะคะ”
เหลิ่งชิงถึงขยับเข้าใกล้วันอวีเหยา ยิ้มถามอย่างประจบประแจง

“จะเป็นใครได้...”

วันอวีเหยาแค้นเสียง โคร่งหน้าอึ้งตงามพเปิดไป
ด้านข้าง กัดฟันกล่าวด้วยความริษยา

“คนตำหนักงูชื่อนั้น...ตั้งกรรมอีกแล้ว!”

“อีกแล้วหรือพะยะคะ” เหลิ่งชิงถึงประหลาดใจ

วันอวีเหยาไม่จำเป็นต้องอธิบายให้มากความ เหลิ่งชิงถึง
ก็ยอมเข้าใจดี การที่หวงก๊วยเพยผู้มีตำแหน่งสูงส่งและเป็นที่
โปรดปรานเช่นนางถึงกับไม่สนใจกฎเกณฑ์ เรียกให้หัวหน้า
หน่วยตงฉางอย่างเขาเข้าวังหลังมาในยามวิกาลนั้นหมายความว่า
ว่าอย่างไร

ตั้งแต่จึงเชี่ยวชาญแต่ขึ้นครองราชย์มาจนถึงบัดนี้ ใน
วังหลังมีนายอยู่สามคน ซึ่งก็คือฮองเฮาสกุลเจียนแห่งตำหนัก
คุณหญิง หวงก๊วยเพยสกุลวันแห่งตำหนักหย่งหยิง และหวงเพย
สกุลสวีแห่งตำหนักฉู่ฉิว

เมื่อครู่ ‘คนตำหนักฉู่ฉิวนั้น’ ที่วันอวี๋เหยากล่าวหมายถึง
หวงเพยสกุลสวี นามหยวนเจียว

วันอวี๋เหยาได้รับใช้ฮองเต๋มามาก่อนสวีหยวนเจียวสองสามปี
ด้วยรูปลักษณะงดงามอ่อนช้อย นางจึงได้รับความโปรดปราน
จากฮองเต๋ เข้าวังไม่ถึงหนึ่งปีก็ได้เลื่อนชั้นเป็นหวงก๊วยเพย

ทว่าเหลือซึ่งถึงรู้ดีว่าสาเหตุที่ทำให้วันอวี๋เหยาเลื่อนชั้น
อย่างราบรื่นและรวดเร็วยังมีอีกประการหนึ่ง นั่นคือชาติกำเนิด
อันโดดเด่นของนาง

วันจงบิดาของนางได้รับแต่งตั้งเป็นเทพพิทักษ์ตะวันตก
เขาไม่เพียงเป็นขุนนางผู้มีอำนาจในราชสำนัก แต่ยังกุมขุนพล
เก่งกาจไว้ในมือ วันหลี่น้องชายวันอวี๋เหยาอายุยังน้อยก็ได้รับ
บรรดาศักดิ์โหว เห็นได้ชัดว่าฮองเต๋ให้ความสำคัญกับตระกูลวัน
มากเพียงใด

แต่ไม่มีเรื่องใดสมบูรณ์แบบ

แม้วันอวีเหยาจะได้รับความโปรดปราน แต่นางรับใช้
ฮ่องเต๋มาหลายปีก็ให้กำเนิดเพียงองค์หญิงสองคน และตั้งแต่
ต้นฤดูหนาวปีก่อน สวีหยวนเจียวที่เข้าวังมาได้ไม่นานกลับมี
ข่าวตั้งครรภ์แล้ว

เหลียงชิงถึงเข้าใจดีว่าเหตุใดวันก๊วยเฟยจึงนั่งไม่ติด
เพราะสวีหยวนเจียวตั้งครรภ์

เมื่อห้าปีก่อน รัชทายาทซึ่งเป็นโอรสองค์โตของฮ่องเต๋
สวรรคตเพราะโรคไข้ป่า นับตั้งแต่นั้นมารดาของเขาซึ่งก็คือ
ฮ่องเฮาก็ไม่อาจตั้งหลักได้อีก นางเอาแต่กราบไหว้พระทั้งวัน
ไม่มีใจจะจัดการเรื่องวังหลัง ดังนั้นจึงมอบทุกเรื่องให้หวงก๊วยเฟย
ดูแล

สกุลวันกุมอำนาจทั้งหมด สิ่งเดียวที่ขาดคือโอรส กลับ
กลายเป็นหวงเฟยสกุลสวีที่ตั้งครรภ์อย่างต่อเนื่อง กล่าวกันว่า
แม่ได้ดีเพราะลูก หากนางคลอดโอรสออกมาได้จะมีใช่เป็นการ
ข่มอำนาจหงส์ในมือของวันก๊วยเฟยหรือ

เหลือซึ่งถึงไม่อาจลืม ปีก่อนสวี่หยวนเจียวตั้งครรภ์ได้
สี่เดือนก็แท้งเพราะอุบัติเหตุ นางร้องไห้คร่ำครวญว่าถูกคนชั่ว
วางแผนร้ายเล่นงานจนทำให้เสียโอรสมังกร ฮ่องเต๋พิโรธหนัก
สั่งให้คนของหน่วยตงฉางตรวจสอบอย่างเข้มงวดอยู่พักใหญ่

เขารู้ดีแก่ใจว่าวันก๊วยเฟยซื้อตัวชั้นที่ห้าให้ทำร้ายสวี่-
หยวนเจียว ดังนั้นจึงสุมจับตัวนางกำนัลสองสามคนมาเป็น
แพะรับบาป ช่วยปิดบังเรื่องนี้ให้นางผ่านพ้นไปได้

ทว่าผู้ใดก็นึกไม่ถึงว่าท้องของสตรีสกุลสวี่ผู้นั้นจะเป็น
ดังสมบัติล้ำค่า ปีก่อนหน้านั้นโตเด่นมากแล้ว แต่ยามนี้กลับ
ตั้งครรภ์อีกครั้งแล้ว!

มิน่าวันก๊วยเฟยถึงได้นั่งไม่ติด...

หึๆ สตรีในวังหลังเหล่านี้...ไม่คิดจะหยุดกันบ้างเลย!

เหลือซึ่งถึงลอบสบถอยู่ในใจ แต่ไม่แสดงออกทางสีหน้า
ให้เห็นแม้แต่หน่อย เขากล่าวอย่างเชื่องช้า “ครั้งนี้...พระสนม
หมายจะทำเช่นไรหรือพะย่ะค่ะ”

“ข้าต้องขอความรู้จากหัวหน้าหน่วยเหลือว่ามีวิธีใด...ที่ทำให้เหนื่อยเพียงครั้งเดียวแล้วจบได้บ้าง!”

วันอวีเหยาขยับเข้าใกล้ ใบหน้ารูปไข่อมชมพูตั้งลูกท้อแทบจะแนบชิดติดพวงแก้มของหญิงซึ่งถึง สองมือเรียวงามเกี่ยวคอเขาไว้คล้ายงูขาวกับงูเขียว นางเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงพรราวเสน่ห์

หญิงซึ่งถึงรู้ตัวว่าไม่อาจหนีจึงเลือกขยับนิ้วมือเกี่ยวผมข้างหูวันอวีเหยามาเล่นในมือ

วันอวีเหยาเร่งเร้าไม่หยุด “ทำไมเล่า แม้แต่หัวหน้าหน่วยตงฉางก็อับจนหนทางกับคนดำหนักฉู่ช้วนั่นหรือ”

“แต่ต้องสวี่หยวนเจียวไม่ได้!” เขาสะบัดผมในมือทิ้งแล้วตอบอย่างเด็ดเดี่ยว

“ไยจึงแต่ไม่ได้” คนงามข้างกายจ้องเขา

“พระสนมทรงลองคิดดูนะพะย่ะค่ะ ปีก่อนหลังจากสวี่เพยแท้งก็ทำให้วังหลังปั่นป่วนไม่น้อย ปีนี้สวี่เพยเพิ่งตั้งครรภ์

พระสนมก็ทรงรีบร้อนจนทนไม่ไหวอีก หากเกิดเรื่องจนสวี่เพย
ไปขอให้ฮ่องเฮาทรงออกหน้า...”

“เหอะ! ข้าจะกลัวสตรีแก่ห่อมนั้นทำไม!”

วันอวีเหยาไม่พอใจอย่างยิ่ง นางปล่อยมือจากเหลิ่งชิงถึง
แต่เมื่อคิดทบทวนแล้วก็รู้สึกไม่ยินยอม นางขยับเข้าไปเขย่าร่าง
ของเหลิ่งชิงถึงอีกครั้ง กล่าวขอร้องเสียงออกด้อัน

“ข้าเข้าใจผลดีผลเสียของเรื่องนี้ดี ดังนั้นจึงต้องการ
รบกวนหัวหน้าหน่วย หัวหน้าหน่วยโปรดชี้แนะวิธีที่เทพไม่รู้-
ผีไม่เห็น เจียบขาดและไร้พิรุณให้ข้าด้วย!”

สวี่หยวนเจียวเป็นบุตรพี่ของสวี่หล่างเซวี่ยนเสนาบดีกรม
กลาโหม

สวี่หล่างเซวี่ยนอาศัยที่ตัวเองนับเป็นพระญาติ จับกลุ่ม
กับเหล่าเสนาในราชสำนัก ขอให้จึงเชี่ยวชาญองदैยกเล็กหน่วย
ตงฉ่างหลายครั้ง ถือว่าเป็นศัตรูโดยตรงของเหลิ่งชิงถึง

บัดนี้ห่วงกุยเพยจะหาเรื่องจัดการสกุลสวี่ เหลิ่งชิงถึง
ย่อมสามารถยืมมือนางลงโทษสกุลสวี่เล็กน้อย จะได้เป็นการ

เคาะภูเขาสะท้านพยัคฆ์¹³ ระวังยับยั้งความโอหังของเสนาสวี่
เสียบ้าง

แต่หากครรภ์นี้ของสวี่หยวนเจียวเป็นโอรสมังกรจริงก็จะ
มีประโยชน์กับเขา

เช่นนั้นก็ใช้แผนถ่วงเวลา รอดูสถานการณ์ก่อนค่อยว่า
กัน...

“วิธี...ก็มีอยู่...” เมื่อลอบซังนำหนักใจแล้ว ริมฝีปาก
ของเหลิ่งซิงถึงก็ขยับเล็กน้อย ใบหน้าเผยยิ้มเจื่อน

“รีบพูดมา!”

ฟังจากน้ำเสียงของวันอวีเหยา เห็นได้ชัดว่านางทนรอ
ไม่ไหวแล้ว

เหลิ่งซิงถึงไม่กล่าวสิ่งใด วันอวีเหยาร้อนใจ นางออก
คำสั่งต่อนางกำนัลและขันทีในตำหนัก “พวกเจ้าออกไปรอ
ข้างนอก”

¹³ เคาะภูเขาสะท้านพยัคฆ์ หมายถึง จงใจเตือนให้หวาดกลัว

“พะยะค่ะ / เพคะ”

รอกะทั่งป่าวรับใช้ถอยออกจากห้องบรรทมของตำหนักหย่งหิงจนหมดแล้ว เหลิ่งซิงถึงถึงลดเสียงเบาลง กล่าวกับวันอวี๋เหยาว่า “ช่วงนี้ซื่ออี้สร้างยาพิษที่ออกฤทธิ์ระยะยาว ชนิดหนึ่ง ชื่อว่า ‘เขียนสังหารร้อยวัน’ ยานี้ไร้สีไร้กลิ่น แม้เข็มเงินก็ไม่อาจตรวจพบ...”

“ยานี้เชื่อถือได้หรือไม่” วันอวี๋เหยาเผยสีหน้าเคลือบแคลง

เหลิ่งซิงถึงยิ้มเจ้าเล่ห์

“หากพระสนมทรงต้องการกำจัดสิ่งที่ทำให้ขัดเคืองพระทัยให้สิ้นซาก ย่อมไม่อาจนำวิธีการทั่วไปมาใช้กับสวี่เฟย มิสู้พระสนมข่มความรอนพระทัยไว้ ปลอ่ยให้สตรีผู้นั้นตั้งครรภ์รอนจนโอรสสวรรค์เติบโตใหญ่ระยะหนึ่งถึงค่อยป้อน ‘เขียนสังหารร้อยวัน’ ให้นางในปริมาณน้อยทุกวัน ถึงเวลานั้นแม้นางไม่ตาย แต่โอรสมังกรในครรภ์ย่อมไม่ไหวแน่ ขอเพียงโอรสมังกรเป็นอะไรไป พระสนม...พระสนมทรงคิดว่าฮ่องเต้และฮ่องเฮาจะทรง...”

“ดี! ยอดเยี่ยมนัก!” วันอวีเหยา มีสีหน้าปิติ ประทับอย่าง
ต่อเนื่อง

“ฮ้องเต้และฮองเฮาทรงต้องการโอรสมาตลอด คาดว่า
ต้องพานกั้วสกุลสวี่เป็นแน่! ถึงเวลานั้นพวกเราค่อยให้สำนัก
หอดูดาวหลวงทำรายงาน...หัวหน้าหน่วยเหลืง วิธีการทำลาย
ความหวังของเจ้าช่างเยี่ยมยอดนัก!”

เหลืงชิงถึงลุกขึ้น คุณเขาคาร์วะอยู่แทบเท้าวันอวีเหยา

“การแบ่งเบารภาระของหวงกั้วเพยเป็นหน้าที่ของ
กระหม่อม ความเปรมปรีดิ์ของพระสนมก็คือความเปรมปรีดิ์ของ
กระหม่อมพะย่ะค่ะ”

“ลุกขึ้นเถิด เจ้าเป็นผู้แก้ปัญหาคลัดคลุ้มให้ข้าจริง ๆ!”

เหลืงชิงถึงเพิ่งออกจากประตูตำหนักหย่งหนิงก็เก็บรอยยิ้ม
บนใบหน้า กลับสู่ความเคร่งขรึม ไม่เผยสีหน้าใดๆ แม้เพียงนิด
แตกต่างกับท่าทีประจบสอพลอยยามอยู่ในห้องบรรทมของ
วันอวีเหยาเมื่อครู่ราวกับเป็นคนละคน

เขาเหลือบมองเซียวเสียวเซ้นที่ร่ออยู่นอกตำหนัก ไม่ได้
สั่งการอันใด เพียงสาวเท้ามุ่งไปทางประตูวังคล้ายกับรังเกียจ
และมีความกังวลอัดอั้นอยู่ภายในใจจนไม่อยากจะอยู่ในที่แห่งนี้
นานขึ้นแม้เพียงแค่¹⁴ เดียว

เหลิ่งชิงถึงเดินพลางคิดตรึกตรอง เมื่อได้กลิ่นหอมเย็น
โชนมาจึงหยุดฝีเท้า เซียวเสียวเซ้นกับองครักษ์อีกสองนายที่
ตามมาทางด้านหลังพลันหยุดตามเพื่อรอคำสั่ง

“รอข้าที่นี่”

เหลิ่งชิงถึงส่งผู้ติดตามสั้นๆ ในน้ำเสียงทุ้มต่ำเผยความ
อ่อนล้ายังออกมา

เมื่อเดินไปทางทิศตะวันตกไม่กี่ไกลจะเห็นตำหนักแห่ง
หนึ่ง ประตูใหญ่สีขาวดั่งไข่มุกยาวไม่หวน¹⁵ สีดำ ด้านบนสลัก
อักษรคำว่า ‘ห้องเครื่อง’

¹⁴ แค่ หมายถึง 15 นาที

¹⁵ ไม้หวน หรือ ไม้จากต้นหวนหรือต้นเงินหวน เป็นไม้ยืนต้นขนาดใหญ่
สามารถสูงได้ถึงสามสิบเมตร เนื้อไม้แข็ง มีราคาแพงมาก มักนำไปใช้สร้างเรือ
หรือตำหนัก

ภายในวังหลวงแคว้นต้าอี้แบ่งเป็นห้องเครื่องกับห้องเครื่องหลวง มีหน้าที่คอยดูแลเรื่องอาหารของเหล่าสนมในวังหลังกับฮองเต้

บัดนี้เป็นเวลากลางดึกแล้ว ทว่าประตูห้องเครื่องยังคงเปิดอยู่ สามารถเห็นแสงเทียนวูบไหวอยู่ด้านใน คาดว่ากำลังวุ่นกับการเตรียมมือตักให้สนมในวังหลังคนใดอยู่

เหลิ่งชิงถ่มมองภายในห้องเครื่องเล็กน้อย แต่ไม่ได้รั้งอยู่นาน เขาตรงไปยังต้นกุยฮวาที่อยู่นอกประตู ต้นกุยฮวานี้มีอายุพอประมาณ ลำต้นหนาแข็งแรง กิ่งก้านใบงามชุ่ม

ยามนี้กำลังจะเข้าสารทฤดู เป็นช่วงที่บุปผากำลังเบ่งบานเต็มที่ ดอกไม้ดอกเล็กสีทองอร่ามอัดแน่นอยู่ตามช่องว่างระหว่างใบไม้สีเขียวสด ส่งกลิ่นหอมเย็นออกมาเป็นระลอก

เหลิ่งชิงถึงรู้ดีว่าสิ่งที่ชักจูงตนมาที่นี่คือกลิ่นหอมของดอกไม้ที่พิเศษกว่ากลิ่นเคยดีนี้ ดังนั้นเขาจึงยื่นเอามือไพล่หลังอยู่ใต้ต้นกุยฮวาตามลำพัง หลับตาทั้งสองลง ปล่อยให้สายลมยามราตรีพัดผ่าน บุปผาเหลืองเต็มต้นโปรยปรายจุฝนสดใสใส่ร่างกายเขา

ทันใดนั้นเงาร่างเพรียวบางก็ปรากฏขึ้นจากส่วนที่ลึกที่สุดของความทรงจำ ยีนอมยิ้มให้เขาด้วยสีหน้าอ่อนหวาน

เหลิ่งชิงถึงเบิกตาโพลง หอบหายใจอย่างหนักหน่วง เขาเงยหน้ามองดอกกุยฮวาที่อัดแน่นอยู่เต็มต้นไม้

ทางด้านหลัง เขียวเสี้ยวเข็นถล้อชุดคลุมผ้าแพรสีดำเดินมา เมื่อเห็นหัวหน้าหน่วยยีนนิ่งไม่เอ่ยคำใดอยู่ใต้ต้นกุยฮวาที่ดอกกำลังร่วงหล่น เขาก็ไม่กล้าเอ่ยปากถามมากความ เพียงเดินเข้าไปอย่างเบาเหมือนเท้าและคลุมชุดคลุมให้อีกฝ่าย

“หัวหน้าหน่วย ยามนี้เข้าสู่สารทฤดูแล้ว ระวังลมกลางคืนจะทำให้เป็นหวัดนะขอรับ”

เหลิ่งชิงถึงยังคงไม่พูดอะไรเช่นเดิม เขาผูกชุดคลุมให้ดี ก่อนจะก้าวเท้าเดินออกไป ภายใต้แสงจันทร์ส่องสว่างและเยือกเย็น เงาร่างของเขาช่างดูเหงาเศร้านัก

สิบปีแล้ว บุปผาเหลิ่งยังอยู่ มีเพียงคนที่จากไป!...

หรุซื่อ เจ้าอยู่ทางนั้นสบายดีหรือไม่...

หัวหน้านวนที่ผู้ไม่มีสตรีในดวงใจ เล่ม 1

冷面督主请低调

Camellia

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน 10170

โทรศัพท์ 0-2422- ต่อ 99994964 , 4941 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Camellia Novel

《冷面督主请低调》

Author: 四月的罂儿 (Si Yue De Pin Er)

Thai edition rights under license granted by 北京幻想纵横技术有限公司

(Beijing Huanxiang Zongheng Network Technology Co., Ltd)

Thai edition © 2025 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd

All rights reserved

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7861-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)